

Terézia Mora: Az egyetlen ember a kontinensen

(részlet)

Flora jelezte, hogy szomjas, ha szomjas, akkor út menti büfé, vagyis az erdő szélén balra. A kerékpár időközben veszített a lendületéből, Kopp újra pedálozni kezdett, sík terepen ment is, úgyhogy most egy darabig ezt élvezte: erő kifejtés, a sebesség megtartása. Öröm, hogy hamarosan út menti büfé, rántott szelet, sör. Öröm, hogy túl volt a családi telefonbeszélgetéseken. Legalább egy hetet nyertem. (Kedves tőlem? Nem. Sajnálom.) A nap már régen lement, de itt északon hosszú a szürkület, még világítás nélküli kerékpárral is messzire el lehet jutni. Darius Kopp szántóföldek között tekert, üzemen kívül helyezett vasúti síneken kelt át, elhaladt egy régi tévésztelep, majd egy temető mellett, beért egy hepehupásan aszfaltozott faluba, megállt a tölgyek alatt, ott volt a büfé.

Emberek ültek a teraszon, több férfi, mint nő, vidékiek, középkorúak és idősebbek, Flora nem volt közöttük. Talán bent? Nem. A női vécében? Ezt legálisan nem tudjuk megállapítani. Úgyhogy Kopp kiment. Inkább kint várok. Langyos este a tölgyek alatt, nagy söröskorsók. Nincs lánc, biciklit szemmel tartani. Érthetetlenek az emberek, régi, rozsdás női biciklit is képesek ellopni.

Ekkor végre leesett neki a tantusz. Flora kerékpárja *nem* volt ott. Vagyis ő maga sem. Ezért sem tudtam utolérni. Nem volt mérföldekre tőlem, nem volt több órás előnye, olyan sokat nem telefonáltam!, egyszerű félreértés volt, Flora nem is ide jött. Talán láttad lekanyarodni az erdő szélén balra? Nem. Az erdőben tűnt el. Te hülye.

Szomjas, tehát út menti büfé. Miért pont büfé? Mert *neked* gusztusod támadt egy rántott szeletre és egy sörre? Bemagyaráztad magadnak, hogy a természet ó, de lány ölen akkora fene nagy volt a testi megerőltetés, hogy megérdemelted a sniclit és a sört? És most itt állsz leégve. Persze nem szó szerint, csak éppen pénz nélkül. A pénztárca Gaby konyhaasztalán van, és mint tudjuk, Krisztus koporsóját sem őrizték ingyen.

Kopp cifrákat káromkodott (de csak halkán, nem akarunk szükségtelenül feltűnést kelteni), és újra útnak indult.

Északon is véget ér egyszer az esti szürkület, Kopp egy ideje már szabad szemmel észlelte, hogyan nő a sötétség. Most a legvilágosabb folt a fehér homok a durva aszfaltút szélén, illetve részben rajta. Strand, gondolta Kopp, homokos strand.

Később, amikor megint éppen fölfelé tekert egy dombon, Kopp arra gondolt: hegyek.

Taposta a pedált a vidéki éjszakában, az arra az éjszakára kölcsönkapott otthona felé, és hogy elterelje a figyelmét az Itt és Most frusztrációjáról, idegen tájakra gondolt. Idegen országokra, emberekre, Billre és a Bedrossian fivérekre, csirkés szendvicsre (éhség!) és frissen facsart narancslére, és egy doboznyi pénzre – Jurinak még el kell mesélnem! – Jurira, az utóbbi 4 hétre, a bárra, Florára, a Félkarúra, Ulyssesre, Melaniára, a trambulinra, a strandröplabda-bajnokságra, megint Jurira, Juri vasárnap estig Amszterdamban van, voltam már Amszterdamban, de semmire nem tudok visszaemlékezni belőle, elmegyünk Amszterdamba, Flora? Flora, Marlene, anya, apa, őt is fel kéne hívni már valamikor, mikor beszéltem vele utoljára, mikor beszéltem utoljára Bill-lel, és mikor Anthonyval, Anthony, Stephanie, Sandra, a többi kolléga, a sunnyvale-i táj a sunny Kaliforniában, píneák és csillagfürt a lejtőkön, platánok az utcán, ahol a cég székhelye van, és megint az evés, kérnék egy surf 'n turf-öt és egy nagy sört.

Mígnem egyszer csak betontalpfákból kirakott úthoz nem ért. Utoljára még arra gondolt: Ez az öregnek való lenne, ha csinálná még az aszfaltozást, hogyhogy abbahagyta a földutak aszfaltozását, és csak ekkor vált számára világossá, hogy ilyen úton, ilyen beton talpfákon még soha nem hajtott keresztül, sem ma, sem korábban, soha, hogy tévedhetett el ennyire? Hol, mikor, hogyan történt? Nem tudom. Azt hitte, mindent pontosan úgy – azaz: pontosan fordítva – csinál, mint odafelé menet. És most mégis itt van, és nem ott, ahol lennie kéne: a domb aljában, az erdő szélén. Már régen az erdőben vagyok. Milyen sötét is tud lenni az éjszaka a földön. Félsz? Igen, de csak konkrétan. Nem akarom elveszíteni a szemfogaimat. Megállt, elővette a mobilját. Az én kis szögletes, kékes fényem az éjszakában. Csak ennyi. Térerő nincs. Egy szúnyog szállt le Darius Kopp csuklójára, a billentyűk alatt. Odacsapott. Mellé. Rohadt dög!

1000 eurós kérdés: ilyen esetben továbbmegy-e az ember, abban a reményben, hogy végül csak eljut valahová, ahonnét tudja az utat, vagy visszamegy valameddig, ahonnét tudja az utat? Kopp minden más esetben az előbbi változat mellett döntött volna (Ha valamit ki nem állhatok: visszamenni...), de a talpfákon egyszerűen lehetetlen volt továbbhaladni, ezért megfordult, és visszament az utolsó kereszteződésig. Ettől sem lett okosabb, még abban sem volt biztos, vajon melyik úton érkezett el idáig, szégyellte magát önmaga előtt, nem lehetek ilyen béna, a férfiak vadászok, *tudnak* tájékozódni. Káromkodás. Végül találomra kiválasztotta az egyik utat, vagyis azt, amelyik az erdő szélén vezetett.

Legalábbis egy darabon, utána ez az út is az erdőbe vezetett. Kopp káromkodott, de ezúttal nem fordult meg, hanem néhány percre növekvő kétségbeeséssel és dühvel rohant a vesztébe, és nem is gondolt közben másra, csak arra, hogy: növekvő kétségbeeséssel és dühvel rohanok a vesztembe. Mi lesz, ha egész éjszaka itt kóvályogok? Mi lesz, ha Flora a keresésemre indul, és szintén egész éjszaka itt kóvályog? Amikor idáig jutott, megállt. Állt az erdei úton, két fehér csík látszott belőle, több a semminél. Csak állt ott egy darabig, és hallgatózott. Zörgés. Flora? De nem mert kiáltani, mert a következő pillanatban már arra gondolt: Vaddisznók.

Embermagas, dühöngő vaddisznók, akik a malacaikat és a területüket védik.

De őz volt, amely egy végtelenül hosszú (valójában rövid) percre tartó tanácstalanság és egyre hangosabb szívdobogás után kísétált az útra. Kisétt, megállt, és halálos rémülettől csillogó szemmel meredt Darius Koppra.

Mindketten hangosan dobogó szívvel álltak ott: Kopp és az őz.

Egy őz, csak egy őz. Ne mozdulj.

Nem mozdult.

(Menj el!)

De nem ment el.

Míg végül Kopp rájött, mi a megoldás. (Mozdulj meg.) Megmozdult, fejét oldalra fordította. Mire visszafordult, az őz már eltűnt.

Továbbment – próbált *halkan* menni –, és röviddel később újabb kereszteződéshez ért. A kereszteződésben – ó, áldott civilizáció! – egy útjelző tábla volt, amely megmutatta neki, hogy jobbra kell fordulnia. Jobbra fordult. Még felmerült benne a gondolat, hogy mi van, ha valaki, egy falusi ifjanc, két részeg erdőkerülő, egy tréfás kedvű magányos vándor az egész útjelző táblát elfordította, de akkor már meglátta a telep összesen három utcai lámpája közül az elsőt.

Rohadt életbe!

Mi történt?

Hogy hagyhattál ott?

Mi történt?

Telefonáltam, aztán elmentem a sörkertbe, mert azt hittem, azt mondtad, hogy odamész.

Minek mentem volna a sörkertbe?

Azt hittem, szomjas vagy.

Igen, ezért hazament, mert az lényegesen közelebb volt, és csapvizet ivott.

Azt a rohadt életbe! És aztán eltévedtem.

Eltévedtél?

Igen, mint a mesében, az erdő közepén! Mindent úgy csináltam, mint odafelé, és mégis. Majdnem karamboloztam egy őzzel.

Majdnem karamboloztál egy őzzel?

És hozzáteszi, hogy nagyon sajnálja, de közben nevet.

Ne nevedd!

Nem nevetek.

Mindenütt ragadok ettől a rohadt erdőtől, már azt sem tudom, hol vakarózzam először, ha a könyökömet vakarom, a térdhajlatom és a nyakam kezd viszketni, fáj a fenekem, elzsibbadt a herém, tudod, milyen kellemetlen az?

Honnan tudhatnám, édes egyetlen kincsem?

Flora nevetett, Kopp arcát simogatta.

Kopp azt mondta, nagyon szomjas, és éhes is. Nézz ide, hogy lelappadt a bazilika teteje. Van még ennivalónk?

És a homlokára csapott, hogy csak úgy csattant: Hiszen én még grillezni akartam!

Flora úgy vélte, ehhez már késő van.

Lárfári! Kopp nekilátott a készülődésnek, faszén stb., és éjfél körül valóban bele is haraphatott egy bordaszeletbe. A húst megmutatta a pompázó teliholdnak: Látod ezt? Látod ezt? Diadalittasan hadonászott a félig lerágott csonttal, csupa zsír volt az álla. Látod ezt?

És még utoljára nevettek egy nagyot.